

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 461/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti FORSAW s. r. o., Novosady 925/17, Detva, zastúpenej advokátom JUDr. Radoslavom Uliankom, Ulianko & partners, s. r. o., Námestie SNP 41, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 12 Cb 82/2006-485 zo 17. júna 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 504/2014-525 z 19. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti FORSAW s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2016 doručená sťažnosť spoločnosti FORSAW s. r. o., Novosady 925/17, Detva (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Cb 82/2006-485 zo 17. júna 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 Cob 504/2014-525 z 19. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníkom súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 Cb 82/2006, v ktorom sa spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) domáhala určenia svojho vlastníckeho práva k veciam – „troch silážnych veží typu OH 09132 vrátane technologického zariadenia k nim, nachádzajúcich sa na parcele [REDAKOVANÉ], vedenej Okresným úradom [REDAKOVANÉ], odbor katastrálny, pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ], ktoré sú vedené ako senážne veže na... [REDAKOVANÉ], pod súpisným číslom [REDAKOVANÉ]“.

Žalobca tvrdil, že tri veže tvoriace predmet sporu sú silážnymi vežami a vlastníctvo k nim ako hnutelným veciam nadobudol príklepom na dražbe konanej 26. apríla 2001 v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. Ex 426/1999 proti povinnému bývalému Poľnohospodárskemu podielníckemu a výrobnému družstvu [REDAKOVANÉ] a technologické zariadenie k nim (technologiu naskladňovania silážnych veží a technologiu vyskladňovania krmív od silážnych veží) nadobudol do vlastníctva 12. apríla 2000 kúpnu zmluvou od bývalého Poľnohospodárskeho podielníckeho výrobného družstva [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľka tvrdila, že vlastnícke právo k trom vežiam označeným ako senážne nadobudla ako k nehnuteľnostiam kúpnu zmluvou z 22. novembra 2005, ktorej vklad v katastri nehnuteľností bol povolený pod č. [REDAKOVANÉ] od správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárskeho podielníckeho výrobného družstva [REDAKOVANÉ]. Kúpna zmluva bola uzatvorená na základe opatrenia krajského súdu z 18. októbra 2005 sp. zn. 27-24 K 356/95, ktoré sa stalo právoplatným a vykonateľným 25. októbra 2005, ktorým súd udelil správkyni konkurznej podstaty úpadcu súhlas so speňažením časti

majetku z konkurznej podstaty úpadcu, a to na predaj predmetných veží v prospech sťažovateľky.

Okresný súd napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcu a určil, že žalobca *„je vlastníkom troch silážnych veží typu OH 09132 vrátane technologického zariadenia k nim, nachádzajúcich sa na parcele [REDACTED] č. [REDACTED] vedenej Okresným úradom [REDACTED], odbor katastrálny, pre katastrálne územie [REDACTED], ktoré sú vedené ako senážne veže na Okresnom úrade [REDACTED], odbor katastrálny pre katastrálne územie [REDACTED], na LV č. [REDACTED], pod súpisným číslom [REDACTED]“*, a sťažovateľku zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania.

Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sporné veže sú hnutelnými vecami, z toho vyplývajú ich mohol ako hnutelné veci nadobudnúť do vlastníctva žalobca na exekučnej dražbe hnutelných, preto žalobe žalobcu vyhovel.

Krajský súd napadnutým rozsudkom na odvolanie sťažovateľky rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených práv rozsudkom okresného súdu, ako aj rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľka v prvej časti svojej sťažnostnej argumentácie namieta podľa nej nesprávne a nedostatočne odôvodnené závery okresného súdu, ako aj krajského súdu v ostatnej spornej otázke sporu, a to v otázke, či tri veže, určenie vlastníctva ku ktorým bolo predmetom konania, sú vecami hnutelnými alebo nehnuteľnými, a uvádza:

«Porušovateľ 1 uviedol, že bez ohľadu na to, Veže sú zapísané v príslušnej evidencii nehnuteľností ako veže senážne, ide o veže, ktoré majú charakter silážnych a je potrebné ich považovať za veci hnutelné, teda také ktoré možno premiestniť. Takýto záver porušovateľa 1 považuje sťažovateľ z hľadiska právneho posúdenia charakteru Veží ako hnutelných vecí za nesprávny, postrádajúci v napadnutých rozhodnutiach primerané odôvodnenie k nemu prislúchajúce, a tvrdí, že predmetné Veže sú nehnuteľnosťami. Odôvodnenie rozsudku

porušovateľa 1 nemá oporu tak v ust. § 119 Občianskeho zákonníka, v porušovateľom 1 citovanej judikatúre ani v žiadnom v konaní vykonanom dôkaze.

Ustálenie či Veže sú hnutel'nou alebo nehnutel'nou vecou je zásadnou skutočnosťou z hľadiska posúdenia merita veci v predmetnom konaní. Sťažovateľ je názoru, že keby aj Veže boli silážne (ako to uvádza porušovateľ 1) samo o sebe to neznamená, že Veže sú hnutel'nými, a už vôbec to neznamená, žeby ich vlastníkom mal byť Navrhovateľ a nie sťažovateľ. ...

Zodpovedanie otázky, či v prípade konkrétnej veci ide o hnutel'nú vec, resp. nehnutel'nosť, je v kompetencii súdu, pričom súd môže vychádzať z odborných vyjadrení znalcov, týkajúcich sa zodpovedania otázky, či je stavbu možné premiestniť bez narušenia jej hospodárskeho určenia.

Za týmto účelom dal porušovateľ 1 vypracovať odborné vyjadrenia, a to odborné vyjadrenie znalca [REDAKOVANÉ] zapísaného v odbore: Strojárstvo, podľa ktorého sú predmetné Veže hnutel'nými vecami a vyjadrenie znaleckej organizácie [REDAKOVANÉ] zapísanej okrem iného v odbore: Stavebníctvo, Strojárstvo odvetvie: Odhad hodnoty nehnutel'ností, Pozemné stavby, Odhad hodnoty strojových zariadení, ktorá uviedla, že nevie jednoznačne stanoviť či v prípade predmetných Veží ide o nehnutel'nosť nakoľko jej to neprináleží. Nad rámec sa však organizácia [REDAKOVANÉ] vyjadrila, že „v posudzovanom prípade sú ocel'ové veže postavené na železobetónovom základe. S týmto základom sú spojené ocel'ovými závitmi kotvami zaliatymi betónom. Takýto spôsob spojenia je bežne používaný pri stavbách ocel'ových skladov a výrobných priestorov vybudovaných z ocel'ových konštrukcií.

Spodná časť ocel'ových veží je zaliata betónovou mazaninou do výšky 280 mm. Jedná sa o trvalú nie dočasnú stavbu. Stavba v čase posudzovania je spojená so zemou pevným základom, preto ju možno považovať za nehnutel'nosť“, pričom posúdila Veže z hľadiska Občianskeho zákonníka, zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších zmien a doplnkov ako aj z hľadiska štatistickej klasifikácie stavieb. ...

Na základe dopytu porušovateľa 1 sa následne v konaní vyjadrilo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) svojim listom zo dňa 06.06.2013 s poukazom na vyjadrenie zo dňa 15.05.2013 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej

univerzity v Žiline (ďalej len „Ústav“), podľa ktorého odborné vyjadrenie [REDACTED] [REDACTED] v časti odpovede na otázku (či sa v prípade Veží a technologického zariadenia jedná o veci hnutelné alebo nehnuteľné) nepatrí do odboru a odvetvia, v ktorom je znalec [REDACTED] do zoznamu zapísaný a uviedol, že vykonanie znaleckého úkonu na zodpovedanie tejto otázky jednoznačne nespadá do kompetencie znalca - čím v podstate potvrdil názor znaleckej organizácie [REDACTED]. Ďalej Ústav zdôraznil, že záver o tom, že je stavba spojená so zemou pevným základmi, je podľa názoru Ústavu potrebné vždy posudzovať podľa povahy a okolností konkrétneho prípadu, spravidla na základe odborného stavebno-technického vyjadrenia. ...

Porušovateľ I sa teda jednostranne stotožnil s právnym posúdením charakteru Veží znalcom [REDACTED], znalcom z odboru: Strojárstvo, a to napriek vyjadreniu Ústavu, ku ktorého názoru sa pripojilo MS SR, o potrebe stavebno-technického vyjadrenia na uvedené posúdenie. Vyjadrenie znaleckej organizácie [REDACTED], Ústavu a MS SR porušovateľ I vôbec nezohľadnil a pri rozhodovaní na ne neprihliadal.

Zdôrazňujeme, že okrem vyjadrenia [REDACTED], žiaden v konaní vykonaný dôkaz nepreukazuje záver o tom, že Veže sú hnutelnou vecou. Porušovateľ I pri posúdení charakteru Veží vychádzal len z vyjadrenia [REDACTED], čo je neprijateľné v súvislosti s takýmto náročným stavebno-technickým posúdením ako aj vzhľadom na odlišné vyjadrenia znaleckej organizácie [REDACTED], Ústavu a MS SR.»

V ďalšej časti svojej sťažnostnej argumentácie sťažovateľka uvádza:

„... navrhovateľ nemal byť úspešný v tomto konaní, nakoľko Veže boli prevedené v rámci konkurzného konania na sťažovateľa. Navrhovateľ sa v priebehu konkurzného konania nedomáhal vylúčenia vecí (Veží) z konkurznej podstaty prostredníctvom vylučovacej žaloby, a preto s poukazom na ust. § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, zákon predpokladá domnienku (fikciu), že Veže boli zahrnuté do súpisu konkurznej podstaty úpadcu PPVD oprávnené a správca mohol Veže ďalej speňažovať, nakoľko ich predaj schválil Krajský súd v Banskej Bystrici ako konkurzný súd vykonávajúci dohľad nad zákonnosťou postupu správcu v konkurze, keď opatrením zo dňa 18.10.2005 sp. zn. 27-24 K 356/95 udelil správcovi konkurznej podstaty súhlas na predaj Veží. V takom prípade nemusí ísť ani o majetok (Veže) vo vlastníctve úpadcu, nakoľko ide

o prelomenie zásady nemo plus iuris ad alianum transferre potest quam ipse habet. Zvrátiť tento postup a vydané rozhodnutie v konkurznom konaní mohol navrhovateľ formou riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov len v rámci konkurzného konania, čo sa však nestalo a preto navrhovateľ v predmetnom konaní už nemal naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

Uvedené judikoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku zo dňa 29.09.2009 sp. zn. 2 Cdo 65/2008... Toto vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2011 sp. zn. 3 Obo 53/2009. Porušovateľ 1 svojim rozhodnutím rozhodol v rozpore s vyššie uvedenými zásadami, zákonnými ustanoveniami ako aj konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR a preto je jeho rozhodnutie absolútne arbitrárne.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 17.06.2014, sp. zn. 12Cb/82/2006 bolo porušené základné právo sťažovateľa, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8.

2. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.03.2015, sp. zn. 41Cob/504/2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8.

3. Rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 17.06.2014, sp. zn. 12Cb/82/2006 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie.

4. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.03.2015, sp. zn. 41Cob/504/2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 363,79 EUR... na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, ktorým bol na odvolanie sťažovateľky potvrdený rozsudok okresného súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa riadi princípom subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mohla využiť a aj využila prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie proti rozsudku okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc iného súdu (krajského súdu) poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu v tej istej veci, a preto ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto obmedzil svoju prieskumnú právomoc pri predbežnom prerokovaní sťažnosti na posúdenie rozsudku krajského súdu.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľkou podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 37/2015 z 29. februára 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“), ktoré bolo doručené sťažovateľke 29. apríla 2016 a ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné, považoval za zachovanú lehotu na podanie sťažnosti (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99) a predbežne posúdil možnosť porušenia práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu.

V podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľka sústreďuje na namietanie nedostatočnej odôvodnenosti rozsudku krajského súdu a jeho vecnej nesprávnosti a nezákonnosti z dôvodu nesprávnosti záverov krajského súdu v posúdení podstatnej otázky sporu (posúdení, či veci tvoriace predmet konania sú vecami hnutelnými alebo nehnuteľnými) a nevysporiadanie sa s aplikáciou § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinného v rozhodnom období (do 31. decembra 2005).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu

zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: *„Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované*

so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkou označených práv a konštatuje, že krajský súd (aj okresný súd) sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil.

K sťažovateľkou namietanej nedostatočnej odôvodnenosti napadnutého rozsudku krajského súdu sa vyjadril už najvyšší súd v uznesení z 29. februára 2016, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu. Dostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu posudzoval najvyšší súd v súvislosti s danosťou dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom a uviedol:

«Dovolateľ namietal vadu uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom tým, že : a) prvostupňový súd nepostupoval v súlade s ust. § 118 ods. 4 O. s. p. a b) rozhodnutie odvolacieho súdu nemá náležitosti vyžadované ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. ...

K námietke dovolateľa uvedenej pod písmenom b) dovolací súd uvádza:

Dovolateľ má zato, že v konaní došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, keďže rozhodnutie súdu odvolacieho nemá náležitosti vyžadované v ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Pri posudzovaní otázky, či za odňatie možnosti účastníka konať pred súdom treba považovať aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu nedostatku jeho odôvodnenia, bola súdna prax nejednotná.

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 zaujalo stanovisko k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku nasledovne:

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Stanovisko občianskoprávneho kolégia vychádzalo i z právneho názoru ESLP.

Z relevantnej judikatúry ESLP vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo(len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl.6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory (napr. Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009 alebo Bulgakova proti Rusku, rozsudok z roku 2007). Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty.

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej vo svojom stanovisku poukázalo, že imanentným znakom právneho štátu je medziiným princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného vtom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov a že ich budú správne vykladať a aplikovať.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn.: IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenie ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádia konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Vzhľadom na to právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť (t. j. ustanovenia upravujúce prípustnosť dovolania), nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco, namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

Celkom, výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach ESLP môže však o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava Justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., lebo len takto charakterizovaný

nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady, v tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neuvedenej.

Dovolací súd preto skúmal, či dovolateľom tvrdená vada nedostatočne odôvodneného napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nesie znaky vady zásadnej, hrubej a podstatnej resp. vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém resp. má sa dosiahnuť náprava justičného omylu a konštatoval, že odôvodnenie napadnutého odvolacieho rozhodnutia vyššie uvedené atribúty zakladajúce vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. nemá.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Dovolací súd pri skúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vychádzal z vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a dospel k názoru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa požiadavky stanovené zákonom. Jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad. Dovolací súd preto konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa požiadavky ústavne konformného odôvodnenia súdneho rozhodnutia a preto k vade konania namietanej dovolateľom podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, keďže dospel k názoru, že v danej veci prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., k vecnému prejednaniu dovolania nemohol pristúpiť z dôvodu neprípustnosti dovolania a dovolanie dovolateľa - žalovaného odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.»

Ústavný súd s poukazom na závery najvyššieho súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje, konštatuje, že nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv v príčinnej súvislosti s rozsahom a kvalitou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu.

V ďalšom sťažovateľka namietala samotné meritórne závery krajského súdu pri zodpovedaní podstatnej otázky sporu, a to či veci, vlastníctvo ku ktorým bolo predmetom sporu, sú vecami hnutelnými alebo nehnuteľnými, a v závislosti od toho, či nadobudnutie vlastníctva k nim žalobcom príklepom v exekučnej dražbe hnutelných vecí bolo objektívne možné.

Krajský súd zhrnul dôvody rozsudku okresného súdu takto:

«Súd prvého stupňa... riešil otázku, či v prípade silážnych veží, určenia vlastníctva ku ktorým sa žalobca domáhal ide o hnutelné veci alebo o nehnuteľnosti, pričom za kľúčové považoval odborné vyjadrenie znalca [REDAKOVANÉ] podané dňa 02. 09. 2011 pod č. 6/2011, v ktorom znalec uvádza tiež rozlíšenie medzi silážnymi a senážnymi vecami s tým, že nejde o synonymické označenie, ale medzi silážnymi a senážnymi vežami sú rozdiely, ktoré súvisia najmä so spôsobom ich osadenia. Pri silážnych vežiach je dno veže uzatvorené, aby nemohlo dôjsť k úniku silážnych štiav, ktoré sú odvádzané potrebnou sústavou napojenou na spodnú časť obvodového plášťa, zatiaľ čo senážne veže nemajú nepriepustné dno, ale sú umiestnené na podmurovke, dno senážnych veží je otvorené a majú nainštalovaný prevzdušňovací systém, aby nedošlo k samovznieteniu uskladneného materiálu. Podľa porovnania v odbornom vyjadrení znalca [REDAKOVANÉ] silážne veže predstavujú primárne technologické zariadenie, ktoré slúži podľa účelového určenia výrobcom na prvom mieste na výrobu siláže a až následne je jeho funkciou uskladnenie tejto siláže. Súd prvého stupňa posudzoval, či predmetné silážne veže predstavujú v zmysle § 119 Občianskeho zákonníka nehnuteľnosť, teda stavbu spojenú so zemou pevným základom, pričom vychádzajúc z judikatúry súdov mal za podstatné, či vec, ktorá má byť spojená so zemou pevným základom je oddeliteľná od zeme bez toho, aby došlo k porušeniu veci, teda či vec po oddelení je naďalej schopná plniť svoju funkciu alebo po oddelení veci spojenej so zemou sa naruší jej podstata v tom rozmere, že po oddelení už nepôjde o tú istú

vec schopnú plniť určený účel, ale oddelením sa získa napr. len konštrukčný materiál, ktorý bol súčasťou a tvoril podstatu veci spojenej so zemou pevným základom. Poukázal pritom aj na konanie vedené na OS Zvolen pod sp. zn. 14C/132/2006, v ktorom sa žalovaný (FORSAW s. r. o.) ako žalobca domáhal nie užívania a využívania predmetných veží ako nehnuteľností, ale možností ich demontáže a následného predaja s tým, že mu hrozí ujma z dôvodu straty odberateľa - záujemcu o kúpu demontovaných veží.

Žalovaný svoje vlastnícke právo k predmetu sporu odvodzuje od vkladu v KN a v evidencii na LV č. [REDAKOVANÉ] a opiera sa aj o stavebné povolenie, kolaudačné rozhodnutie a rozhodnutie o udelení súpisného čísla, ktoré dôkazy sú však podľa súdu rozporné, pretože tak stavebné povolenie, ktorým bola povolená stavba „Špeciálna odchovňa mladého dobytká“, ako aj kolaudačné rozhodnutie, ktorým bolo povolené užívanie stavby „Špecializovaný závod odchovu jalovic [REDAKOVANÉ]“ sa týkajú z hľadiska svojho účelu úplne iných stavieb. Rozhodnutie o udelení súpisného čísla zo dňa 04. 06. 1997 bolo vydané už v čase, keď v dotknutom areáli stálo 11 veží, pričom z neho nie je zrejmé, ku ktorým objektom malo byť súpisné číslo pridelené. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že písomné dôkazy, ktoré majú podľa žalovaného preukázať, že ide o senážne veže, ktoré sú nehnuteľnosťami, žalovaným uvádzanú skutočnosť jednoznačne nepreukazujú, a to nielen z hľadiska ich obsahu, ale aj logických súvislostí. ...

Žalobca podľa súdu prvého stupňa preukázal naliehavý právny záujem na podaní návrhu, ktorý existoval tak v čase podania návrhu, ako aj v čase rozhodnutia vo veci. Bez určenia vlastníckeho práva by bolo vlastníctvo žalobcu ohrozené, vlastnícky nárok si robí aj žalovaný, ktorý sa odvolával na stav zaznamenaný na LV, preto súd prvého stupňa musel ustáliť vlastníka nehnuteľností. Z predložených dokladov súd ustálil, že sa jedná o silážne veže a technologické zariadenie k nim a určil, že ich vlastníkom je žalobca. Poukázal na prípis znaleckej organizácie [REDAKOVANÉ] v podaní zo dňa 06. 05. 2011, v ktorom cituje právnu úpravu, z ktorej vyplýva, že senážne veže sú nehnuteľnosťou, a to § 119 Občianskeho zákonníka, Zák. č. 50/1996 Z. z. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, vyhl. č. 323/2010 Z. z., ktorou sa vydáva klasifikácia stavieb a z ktorej vyplýva, že pod príslušným kódom sú nádrže, silá a sklady. Súd prvého stupňa predmetnú vec vyhodnotil tak, že ide o silážne veže a nie o senážne veže, preto nejde

o nehnuteľnosť, na ktorú by sa uvedené ustanovenia vzťahovali, preto predmet sporu posúdil ako hnutel'nú vec, vlastníkom ktorej je žalobca.»

Po zhrnutí odvolacích dôvodov s'ťažovateľky (v podstate totožných s prvou časťou jej s'ťažnostnej argumentácie) ďalej uviedol:

„Delenie vecí na hnutel'né a nehnuteľné má právny význam pri posudzovaní splnenia zákonom stanovených náležitostí pre platnosť konkrétnych právnych úkonov, predmetom ktorých príslušné veci sú. Žalobca tvrdil, že vlastníctvo k vežiam nadobudol príklepom na dražbe uskutočnenej súdnym exekútorom [REDACTED], [REDACTED] a to dňa 26. 04. 2001 (príklep pod sp. zn. [REDACTED] žalobca nadobudol 3 ks silážnych veží typu OH 09132 za cenu 22.041,- Sk). Príklepom na dražbe je možné nadobudnúť vlastníctvo k hnutel'ným veciam. Žalovaný žiadal návrh zamietnuť a tvrdil, že uvedené tri veže nadobudol ako senážne veže do vlastníctva kúpnu zmluvou uzavretou dňa 25. 10. 2005 medzi [REDACTED], správkyňou konkurznej podstaty úpadcu PPVD [REDACTED] v konkurze ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, a vlastníctvo k nim preukazoval aj zápisom do príslušného katastra nehnuteľností (OÚ [REDACTED], odbor katastrálny, k. ú. [REDACTED], senážne veže na LV č. [REDACTED] pod súp. č. [REDACTED]). Z uvedených dôvodov bolo pre rozhodnutie tejto veci potrebné predovšetkým určiť, či predmetné veže sú vecami hnutel'nými alebo nehnuteľnými a posúdiť aj, či žalobca má vo vzťahu k predmetu sporu (veže + technologické zariadenie k nim patriace) naliehavý právny záujem na určení vlastníctva, určenia ktorého sa v spore domáhal (ako to uviedol tunajší súd ako odvolací v uznesení č. k. 43Cob/149/2010-252 zo dňa 25. 08. 2010, ktorým zrušil rozsudok OS Zvolen v tejto veci, č. k. 12Cb/82/2006-234 zo dňa 16.02.2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie).

Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu odvolací súd dospel k záveru, že dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa v tejto veci je pre zistenie skutkového stavu postačujúce, skutočností zistené vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa správne právne posúdil, pričom sa riadil aj právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v uvedenom uznesení.

Podľa citovanej úpravy Občianskeho zákonníka stavby sú nehnuteľnosťami len vtedy, ak sú spojené so zemou pevným základom. Spojenie konkrétnej stavby pevným základom

so zemou sa zisťuje z technického hľadiska a posudzuje sa, či je možné stavbu premiestniť bez narušenia jej hospodárskeho určenia. Ako to uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, zodpovedanie otázky, či v prípade konkrétnej veci ide o hnutelnú vec, resp. nehnuteľnosť, je v kompetencii súdu, pričom súd môže vychádzať z odborných vyjadrení znalcov, týkajúcich sa zodpovedania otázky, či je stavbu možné premiestniť bez narušenia jej hospodárskeho určenia. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa v tom, že bez ohľadu na to, že predmetné veže sú zapísané v príslušnej evidencii nehnuteľností ako veže senážne, ide o veže, ktoré majú charakter veží silážnych, a je potrebné ich považovať za veci hnutelné, teda také, ktoré je možné premiestniť. Súd prvého stupňa pri tomto závere vychádzal nielen z vyjadrení znalcov (pričom za rozhodujúce považoval odborné vyjadrenie znalca [REDACTED]), ale vyhodnotil aj písomné doklady predkladané žalovaným, ktoré sa týkali stavby, resp. zhotovenia týchto veží, ich uvedenia do užívania a zápisu do evidencie nehnuteľností, pričom vyhodnotil aj ďalšie skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním v súvislosti s konaniami, vedenými na OS Zvolen. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že doklady predkladané v konaní týkajúce sa samotnej výstavby predmetných veží, ich uvedenia do užívania ako stavieb, ako aj pridelenia súpisného čísla nie sú jednoznačné, nie je možné z nich ustáliť, že sa skutočne jedná o tie veže, ktoré boli príklepom súdneho exekútora prevedené do vlastníctva žalobcu. Samotná skutočnosť, že veže sú ako senážne veže evidované ako nehnuteľnosti v príslušnej evidencii nehnuteľností ešte nepreukazuje, že ide o veci nehnuteľné. Odvolací súd súhlasí s hodnotením súdu prvého stupňa, že písomné doklady (stavebné povolenie, kolaudačné rozhodnutia a rozhodnutie o udelení súp. č. zo dňa 04. 06. 1997) sú z hľadiska identifikácie predmetných veží nepreukazné a nejednoznačné. Samotný zápis na LV je v tomto prípade tiež nepostačujúci.

Súd prvého stupňa teda pri posudzovaní charakteru predmetných veží nevychádzal len z odborného vyjadrenia uvedeného znalca, ale aj z ďalších písomných dôkazov tak, ako to uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z predloženého spisu je tiež zrejmé, že znalecká organizácia [REDACTED] posudzovala veže z hľadiska stavebného zákona, štatistickej klasifikácie stavieb a nákresu (senážna veža VÍTKOVICE typ OH 09132, kovová konštrukcia, ktorá sa zaraduje medzi sklady a zásobníky), pričom sa nevedela jednoznačne vyjadriť k tomu, či ide o nehnuteľnosť, rovnako tak Ústav súdneho

inžinierstva [REDACTED] stanovisku zo dňa 15. 05. 2013 sa vyjadroval k znaleckým vyjadreniam podaným v tejto veci (vrátane odborného vyjadrenia [REDACTED] [REDACTED] zo dňa 02.09.2011) a upozornil okresný súd, že zodpovedanie otázky, či predmetné veže, ktoré sú vedené ako senážne veže v evidencii nehnuteľnosti sú hnutel'né alebo nehnuteľné nespadá do kompetencie znalca, vychádzal zrejme len z dokladov týkajúcich sa predmetných veží (Ústav navyše upozornil súd na to, že predmetné veže sú evidované v KN ako nehnuteľnosti, ktoré splnili podmienku ich evidovania - stavebné povolenie, kolaudačné rozhodnutie, rozhodnutie o určení súpisného čísla a zameranie geometrickým plánom). Oproti uvedeným odborným vyjadreniam odborné vyjadrenie vypracované [REDACTED] pod č. [REDACTED] vychádza aj z technického stavu predmetných veží zisteného obhliadkou, čomu okrem popisu nasvedčuje aj priložená fotodokumentácia. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia, okrem už vyššie uvedených iných zistených skutočností vychádzal aj z tohto odborného posudku, a nie z odborných vyjadrení, ktoré boli podané bez fyzickej obhliadky veží. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že napríklad aj odborné vyjadrenie znalca [REDACTED] [REDACTED] pod č. [REDACTED] zo dňa 12. 01. 2010 vypracované na objednávku žalobcu, ktorý bol súčasťou dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa bol podaný tiež na základe obhliadky a miestneho šetrenia znalca (znalec sa vyjadril tak, že silážne veže nenapĺňajú v plnom rozsahu definíciu nehnuteľností, t. j., že sa jedná o stavbu spojenú so zemou pevným základom, ale tvoria technologickú zostavu umiestnenú na železo-betónových doskách a ukotvenú kotevnými skrutkami, a preto je ich možné definovať ako hnutel'nú vec).

Odvolací súd súhlasí aj so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca preukázal naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. ...

Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa v tom, že v prípade vyššie uvedených vecí ide o veci hnutel'né, žalobca k nim nadobudol vlastníctvo príklepom na dražbe uskutočnenej súdnym exekútorom dňa 26. 04. 2001. Rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým určil, že žalobca je vlastníkom týchto 3 silážnych veží vrátane technologického zariadenia k nim, ktoré sú vedené ako senážne veže v príslušnom KN preto považoval odvolací súd za vecne správny a podľa § 219 ods. 1 OSP ho potvrdil. “

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu argumentáciu sťažovateľky namietajúcu nesprávne závery krajského súdu v podstatnej otázke sporu (posúdenie charakteru vecí, či ide o veci hnutelné alebo nehnuteľné) nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu (v spojení so závermi okresného súdu) a nezistil, že by posudzovaný rozsudok bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený, a tým mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že ani tretí okruh sťažostnej argumentácie sťažovateľky (ktorou namietala nesprávny záver krajského súdu o danosti právneho záujmu žalobcu na určenie, ktorého sa domáhal, a to z dôvodu opomenutia aplikácie § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov krajským súdom), nebol spôsobilý spochybniť ústavnú konformnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľka argumentovala tým, že právna domnienka vyplývajúca z citovaného ustanovenia je nevyvrátiteľná a prelamuje zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám, a zároveň spôsobuje, že ak by aj vec nemala patriť do súpisu konkurznej podstaty, nie je možné už vzniesť žiadne nároky proti osobe (pozn. v danom prípade sťažovateľke), ktorá následne majetok nadobudla od správcu konkurznej podstaty v dôsledku jeho speňaženia. Na podporu svojej argumentácie poukazovala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 65/2008 a sp. zn. 3 Obo 53/2009.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu (5 Cdo 194/2008), ako aj svoju rozhodovaciu činnosť (III. ÚS 531/2012, I. ÚS 154/2015), z ktorej vyplýva, že v § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov vyjadrená právna domnienka nie je absolútna a krajský súd nepostupoval a nerozhodoval v rozpore s citovaným ustanovením, keď ustálil danosť právneho záujmu žalobcu na určenie, ktorého sa domáhal.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu, odmietol jej sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016